

Vánoční hra o králi Davidovi

V tvých rukou jsou časové moji – Kázání Pavla Filipiho [2]

Současné zpěvníky – O církevní hudbě V [4]

Vykouknout ze dveří kostela – Rozhovor s Hankou Šílarovou [6]

Výroba a nákup vína – Povídání o víně IV [8]

Z historie vinohradského sboru XXII [9]

V tvých rukou jsou časové moji

Kázání bratra profesora Pavla Filipiho 1.1.2005

Čtení: Pláč 3, 19-26

Text: Žalm 31, 16a (dle EP: Moje budoucnost je ve tvých rukou)

Tento výrok bývá častým námětem kázání na Nový rok. Kazatele svádí právě ta příležitost přelomu roků, kdy nás snad více než kdy jindy napadá, že svůj čas nemáme ve svých rukou. Někdy, ve šťastných chvílích, bychom ho rádi zpomalili či zastavili, aby nám ty šťastné chvíle vydržely co nejdéle, nebo i natrvalo. Jindy, v dobách nejistoty a starostí, bychom jeho běh rádi zrychlili, aby už to bylo za námi. Ale ono to nejde. Ani zrychlit, ani zpomalit. To všechno je v této obecnosti pravda, to všechno všichni nějak víme — vystihujeme však tím to, co vyjádřil žalmista tímto svým vyznáním, které učinil před shromážděním Božího lidu?

Já jsem totiž tento žalmistův výrok vytrhl z jeho souvislosti. Ten výrok byl učiněn ve velmi dramatické situaci, jakou si snad ani nedovedeme představit. V situaci obrovského strádání a ohrožení. Žalmista si stěžuje, že má nepřátele, kteří jej pomlouvají, sprádají proti němu intriky a usilují mu o život. Ale kdyby jen nepřátelé! Nejvíce jsem potupen, říká, svými sousedy, známí mají strach se se mnou stýkat, vyhýbají se mi obloukem, když mě mají potkat, „sešel jsem jim z mysli jako mrtvý, jako rozbitá nádoba“. A jako by toho nebylo dost: Žalmista má k tomu ke všemu „nemocný nerv“, slábne mu zrak, chradne mu duše i tělo, ubývá sil, kosti slábnou. Je toho opravdu hodně, co se na něj najednou nahnulo. Žalmista se octnul na hraně, na okraji života. A je zajímavé, že on nikde přímo nenaznačuje, že toto všechno neštěstí na něj přišlo nezaviněně, že on trpí jako bezúhonný, spravedlivý muž. Takovou stížnost na hroznou krivdu, takové

poukázání na vlastní bezúhonnost čteme v některých jiných žalmech. Zde však ne. Naopak. Náš žalmista doznává, že je si vědom svého vlastního zavinění. Říká: „Promou nepravost mi ubývá síla.“ Snad to míní tak, jak o kus dále vyznává: „A já jsem si ukvapeně řekl: Jsem zapuzen, nechceš mě už vidět.“ Ve své ukvapenosti přistoupil na tu úměru, která je tak běžná mezi lidmi zbožnými i bezbožnými: za všechno naše strádání může Pán Bůh — tím, že nemá zájem o člověka (tak lidé bezbožní) nebo tím, že člověka trestá (tak lidé zbožní). Hrozná úměra. A žalmista přiznává, že to bylo v ukvapení, ve zkratkovitě úvaze, ve stresu, ve chvilkovém pomatení či vytržení (v jakési negativní extázi, jak překládá řecký Starý zákon). Ano, strádání může člověka svést k takovým zkratům, ukvapeným závěrům: buďto Bůh žádný není, nebo se o mě nestará — anebo se na mne hněvá tak, že mě již zavrhl a nechce mě už ani vidět. Můj bědný osud, to všechno nepřátelství, kterému jsem vystaven, ta moje nemoc, to všechno to potvrzuje: Pán Bůh mě už nemá rád, už mě nechce ani vidět. Nuže, mám pochopení, že se ve chvíli hrozného trápení taková myšlenka vloudí do mysli, taková slova objeví v ústech. Ale je to ukvapenost, zkrat, náhlá slabost mysli, nerozumnost. Je štěstí, když nám stejně jako žalmistovi toto chvilkové pomatení, tato náhlá ukvapenost pomine. On hned totiž dodává: „Avšak vyslyšel jsi moje prosby, když jsem k tobě o pomoc volal.“

V této hrozně, dramatické situaci učiní žalmista vyznání, jímž jsme začali: V tvých rukou jsou časové moji, v tvých rukou je moje budoucnost. Vypadá to tak, že jemu už moc času nezbyvá, že jeho budoucnost je už asi jen kratičká. O jeho dalších osudech nevíme nic. Ani náznakem tu není zmínka o tom, že by byl žalmista ze svých nemocí

uzdraven, že by skončilo nepřátelství nepřátel a podezírání blízkých. Jen prosí: Rozjasni tvář nad svým služebníkem, ve svém milosrdenství mě zachraň, kéž nejsem zahanben, když tě volám... Tento žalm není pohádka s happy endem. Anebo vlastně je to příběh se šťastným koncem. Ten šťastný konec je právě toto vyznání, k němuž se žalmista probojoval. V tvých rukou... Ve zdraví i v nemoci, ve štěstí i v neštěstí, v nepohodě i v pohodě, v životě i umírání: V tvých rukou. A žalmista nás — tak jako tehdy shromážděný Boží lid — zve, abychom se k tomuto vyznání probojovali také.

Nás? Kdo z nás se octl v situaci tak hrozně, jako byla žalmistova? Já tedy určitě ne. Sice se určitě blížím ke konci života, ale na přímý dohled nemám svůj konec, chvála Pánu Bohu. A mám-li jaké protivníky, kteří mě pomlouvají a proti mně kují pikle, já o nich nevím. A že by se mě vyhýbali mí sousedé a rodinní příslušníci? Kdo z nás tedy, z hloubi žalmistovy trýzně, učiní toto prohlášení, to vyznání: V tvých rukou...? Snad jen ti, které přepadla smrtelná nemoc, kteří se již verdiktem lékařů blíží ke konci svého času, nebo alespoň žijí v nejistotě, zda jejich potíže nepotvrdí obávanou diagnózu... Mám v tom i svou vlastní zkušenost: Když jsem před lety vjížděl do tunelu pro vyšetření magnetickou rezonancí, které mělo potvrdit nebo vyvrátit podezření na zhoubnou nemoc, v tom okamžiku mě napadla tato myšlenka, myslím, že jsem ji tehdy nevyjádřil slovy našeho žalmu, ale jistota těchto slov mě naplnila zvláštním pokojem: V tvých rukou...

Ale kolik nás je v tomto shromáždění, kteří mají takovou zkušenost? Možná ti, kteří s sebou vlečou břímě nesmířené minulosti a hluboké roztržky. Ti, jež jejichž hříšnost opakovaně pokládá na lopatky, sráží k zemi. Ti, kteří nemají dost síly vzdorovat pokušení svého sobectví. Ti, které trápí starost o to, zda se jejich synové a dcery, jejich vnučky a vnuci vydají řádnou

cestou víry. Ale to jsem již žalmistovu situaci příliš přenesl do duchovní roviny. A já vás nebudu přesvědčovat, že jste na tom stejně špatně jako ten ubohý žalmista, že vás také svírá vaše smrtelnost, vaše hříšnost, vaše starost. To je laciný kazatelský trik a ten ode mne nečekejte. Životní osudy každého z nás, životní strážně, životní dramata každého z nás jsou odlišné, unikátní, každý z nás má svou životní cestu, svou jedinečnou a nenahraditelnou cestu, nikdo z nás není ten žalmista, jehož vyznání jsme vzali za základ dnešního kázání. Ale! Kdyby se snad stalo, Pán Bůh rač uchovat, kdyby se snad stalo, že byste se octli v hrozném ohrožení, v hrozně úzkosti, v hrozně pochybě, že máte ještě vůbec nějaký čas, nějakou budoucnost; kdybyste se octli v situaci aspoň přibližně srovnatelné se situací žalmistovou, tedy vězte, že on vás zve, abyste opakovali po něm: V tvých rukou...

Říkám to však i vám v tomto shromáždění, které ještě netrápí starost o budoucnost, kteří jen vzdáleně pomýšlíte na svou smrtelnost, vám mladým lidem a rodinám, které v tomto kostele tak rád vidím, vám, kteří svůj čas rozvrhujete na léta a desetiletí a myslíte přitom na své děti. Vás také spolu se žalmistou zvu k tomuto vyznání: V tvých rukou... Moje budoucnost je v tvých rukou. To neříkám, abych vás znejistil, abych vztyčil varovný prst nad vaším plánováním budoucnosti, nýbrž naopak: abych vás uklidnil a zjistotněl. I váš čas je v Božích rukou, na to můžete spolehnout při všem svém plánování. Žádný fatalismus. Plánujte statečně dále. A vězte: Jestli vám vaše plány vyjdou nebo nevyjdou, nebo vyjdou jinak, jestli se dočkáte nebo nedočkáte toho, co si v tomto roce přejete, vězte, že i tak jsou vaši časové, vaše budoucnost v Božích rukou, dobrých a spolehlivých Božích rukou.

Neboť to, že naše časy, naše budoucnosti jsou v Božích rukou, znamená, že jsou v těch nejlepších a nejspolehlivějších rukou. Proč myslíte, že lidé říkají, že „budoucnost je ve hvězdách“? Proč myslíte, že

tolik lidí v této osvícené, racionální době, věří na horoskopy? Každý týdeník, každý magazín uveřejňuje horoskopy — proč by to dělal, kdyby je nikdo nečetl, kdyby jim nikdo nevěřil? Vysvětlení je prosté: Soustavy a dráhy nebeských těles, hvězd, mají svůj řád, svou pravidelnost. Všechno se v nich dá vypočítat. Vypočítali jsme, v kterém roce letěla kometa nad Betlémem, vypočítáme, že v roce 2051 dojde ke konjunkci těch a těch nebeských těles. Na nebeské klenbě se dá všechno vypočítat. Nevypočitatelnost našeho času a osudu je jaksi jistěna vypočitatelností hvězd. Kdežto v Božích rukou? Jaká je zde vypočitatelnost? Jaký rozmar si vymyslí Pán Bůh, když mu svěříme svůj čas, svou budoucnost?

Nuže, žádný rozmar. Náš Bůh je Bůh všemohoucí, ale ne rozmarný. Není vypočitatelný jako nebeská tělesa, ale je spolehlivější než ona. Spolehlivější než

hvězdy. Ústy proroka Jeremiáše ohlásil: „To, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu; chci vám dát naději do budoucnosti. Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mě budete dotazovat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je výrok Hospodinův.“ (Jr 29,11n.) Svou spolehlivost prokázal, když s Božím lidem uzavřel smlouvu, ze své strany nezrušitelnou. Svou spolehlivost nejvíce prokázal, když přišel na svět ve svém Synu, zápasil o nás a nedal si ničím zabránit, ani smrtí kříže Ježíše Krista. Kdo potřebuje větší ujištění o spolehlivosti Boha, v jehož rukou jsou naši časové?

Děkujeme ti, Pane Bože, že smíme čas svého života položit do tvých dobrých a spolehlivých rukou. Dej, ať na to nezapomínáme v příštích dnech nastávajícího roku.

Současné zpěvníky

Čtení o církevní hudbě, 5. část

Současný zpěvník, který používáme v Českobratrské církvi evangelické, vznikl plných 27 let a byl dán do tisku v roce 1978, při příležitosti 60. výročí spojení církve. Vzhledem k tomu, že již církvi slouží poměrně dlouhou dobu, vyšel koncem devadesátých let dodatek, obsahující zhruba 100 dalších písní. Přináší jak písně, které již byly otištěny v různých zpěvnících a nebyly neznámé, tak i řadu nových, dosud nepublikovaných nápěvů a textů od současných autorů (Miloš Rejchrt, Tomáš Najbrt a řada dalších i ze zahraničí). Použity byly i některé písně z katolického kancionálu a ze zpěvníku Církve československé husitské, čímž byl posílen ekumenický charakter Dodatku. Novinkou bylo připojení značek pro kytarový doprovod, které mohou usnadnit

i doprovod na klávesové nástroje, není-li k dispozici chorálník.

Zpěvník pro mládež „Svítá“

V uvedeném dodatku zpěvníku se objevují také některé písně, které vyšly v roce 1992 v poměrně obsažném zpěvníku „Svítá“, určeném především mládeži (vydalo Evangelické nakladatelství, Kalich). Proto jsou zde uvedené písně orientovány jednoznačně a především na kytarový doprovod. První vydání se dokončovalo poněkud narychlo, takže zde chyběly některé nutné údaje (např. autorství hudby a textů). Název „Svítá“ byl použit podle jedné z novější zařazených písniček, ale jinak tento zpěvník obsahuje i řadu dlouho známých a především mládeží zpívaných téměř his-

torických písní, od spirituálů přes několik písní z Evangelického zpěvníku až po písně zcela nové, kterých je zde nejvíce.

Sami autoři si byli vědomi problematičnosti a složitosti každého takového výběru, a proto v úvodu píší: „Banální text a prostý nápěv mohou někdy strhnout svou pravdivostí, a naopak umně konstruovaný text a profesionálně vystavěná hudební složka ještě nezaručují zdar díla. Píseň, se kterou se mnozí ochotně ztotožní, může jiné odrazovat...“

Zpěvník byl velmi úspěšný a již v roce 1999 vychází v Kalichu (opět za podpory některých Evangelických církví v Německu) druhé vydání, tentokrát již doplněné o jména autorů, rejstřík a další údaje. Má i poněkud praktičtější vazbu. Nelze také nezmínit ilustrace Zdeňka Šorma, které jsou se zpěvníkem „Svítá“ doslova spojeny.

Zpěvníky pro děti

Hlavně díky autorskému zaujetí Ludka Rejchrt a optimálnímu výtvarnému příspěví Miroslava Rady mají děti v naší církvi k dispozici dva velmi dobré zpěvníčky, v obou případech doprovázené i průvodním slovem a mnoha barevnými ilustracemi, z nichž některé jsou i celostránkového formátu. Již v roce 1983 za příspěví zahraničních partnerských církví vyšel zpěvníček „Buď Tobě sláva“.

Péčí sboru ČCE v Braníku a ENA vyšel pak v roce 1991 další zpěvník L. Rejchrt a „Zpívejte s námi“. Toto „vyprávění a písničky z Knihy knih“ opět doprovází řada kvalitních ilustrací Miroslava Rady. S menším zpožděním se dokonce ve spolupráci

s hudebním vydavatelstvím Rosa podařilo vydat magnetofonovou kazetu s písničkami z tohoto zpěvníku, která dobře posloužila hlavně při nácvi písníček tam, kde nebyly optimální podmínky z hlediska sbormistra nebo hudebního doprovodu.

Další zpěvníky

Současná doba přináší zcela jiné podmínky pro vydávání různých zpěvníků, než tomu bylo za totality. Jde o zpěvníčky obsažnější či zcela útlé, mnohdy pro zcela konkrétní příležitosti. Asi je není možno ani všechny evidovat a registrovat.

Pozornost si ovšem zaslouží bohužel už zcela rozebraný Zpěvník pro vězeňskou službu, který vyšel v ENA v roce 1992. Jednalo se o výběr různých písní nejen z Evangelického zpěvníku a katolického Kancionálu, ale i např. ze zpěvníku „Svítá“ s určením pro pastorační ve věznicích. Vybraná zhruba stovka písní, doplněná základními křesťanskými texty (Modlitba Páně, Vyznání víry, Desatero), poskytla a snad dodnes poskytuje nelehkou službu těm, kteří mají mnohdy k církvím a křesťanskému životu opravdu velmi daleko.

Závěrem není možné vyhnout se konstatování, že křesťanská církev a hudební projev a zpěv k sobě prostě patří. Je zajímavé, že zpěv může stejně jako biblické texty hravě překonávat rozdíly staletí a mnohdy nám i zcela archaický nápěv může přinášet naprosto aktuální zvěst i v dnešní hektické a přetechizované době.

Miloš Lešikar

Vykouknout ze dveří kostela

Rozhovor s Hankou Šilarovou o dobročinném adventním trhu

Kde se vůbec vzala myšlenka uspořádat v našem sboru takovou akci?

Vzniklo to přes příbuzenské vztahy napojené na soběslavský sbor, kde žije můj bratr. Jezdíme tam často a poměrně dost

Hanka Šilarová

jsme k tomu sboru přilnuli. Líbí se nám, co tam dělají Rutka a Zdeněk Šormovi ve stacionáři Rolnička. Před dvěma lety poslali do všech pražských sborů ČCE nabídkový list výrobků z Rolničky s prosbou o objednávku. Když jsme se pak s Rutkou setkala, říkala mi, že se z našeho sboru nikdo neozval a jestli se na to nechci zeptat. Mluvila jsem o tom myslím se sborovou sestrou a farářem a bylo mi řečeno, že není problém něco objednat, ale spíše jak to potom prodat. Říkala jsem si, že když jsem se do toho takto zapojila, mohla bych s tím zkusit nějak pomoci. Napadlo mě začít prodávat hned po kostele, říci ještě jiným charitativním organizacím, hned zpočátku jsme

si vzpomněla na pěknou řádku těch, které je možno oslovit. Zároveň mi přišlo pěkné, že bych mohla říct také svým známým, kteří kolem kostela třeba jen tak chodí, aby nakoukli za jeho dveře...

Kolikrát se trh pořádal?

Letos potřetí. Již první rok jsme si s Monikou Chábovou řekly, že bychom jako sbor mohli také nějak přispět. Třeba něčím k snědku a nějakým pitím, protože když se při takové akci sejdou lidé, kteří spolu mluví, je vždycky milejší mít k tomu co zakusnout. Potom nás také napadlo, že by se lidé ze sboru mohli zapojit i výrobou nějakých drobných dárků, které by se také prodávaly, a výtěžek by se potom rozděl zúčastněným neziskovkám. Doted' ale nevím, jestli je tento způsob nejlepší.

Proč myslíš, že není?

Je asi těžké to nějak posuzovat. O někom člověk ví, že je skutečně potřebný, někdy se ale ohlásí i takoví, kteří možná i dost vydělávají, a my jim ještě něco přidáme. Celé to pak skončí, oni se kolikrát ani neozvou, a my vlastně nevíme, jestli to pro ně mělo nějaký význam. Přemýšlely jsme i o možnosti odevzdat peníze sboru nebo mateřskému centru, ale jsme my těmi nejpotřebnějšími? Ta částka není nijak velká, přesto je těžké o ní rozhodovat. Jsem v tomto ohledu otevřená návrhům či nápadům i od čtenářů Hroznu.

Kolik peněz vlastně letos vynesly výrobky členů sboru?

Letos poměrně dost, 7 900 Kč, má to vzestupnou tendenci. Také se zapojilo docela dost lidí, první rok jsem měla pocit, že na to lidé moc neslyší, dnes již vím, že to bylo tím, že se taková akce konala poprvé.

Tentokrát jsem z toho měla velmi hezký dojem, zapojily se všechny generace, lidé už vědí, o co jde. S dobrým nápadem přišla také Miriam Zikmundová: k vyrábění jsme se sešly společně, jedly, pily, pracovaly, byly spolu. Takže v tom byl i ten dar společenství.

Jak vybíráte organizace, které budou na trhu své zboží prodávat?

Některé se hlásí samy. První rok jsme jich pár oslovili, některé v součinnosti s vršovickým sborem, např. Bratrskou školu. Dále tam byla pochopitelně Rolnička, Jeden svět, Dílna Eliáš (klienti JÚ), Ignis — ti se sami neúčastnili, pouze jsme jim prodávali věci. Letos jsem oslovila organizaci Adopce Afrika — znám trochu ty lidi a vím, že o peníze mají skutečně nouzi, všechny je investují do cest, na nichž sledují, zda jsou peníze vsutku využívány pro studium dětí, a sami jsou ochotni spát ve slumech kolem Nairobi. Domeček nás zase spojuje se sousedním husitským sborem a jejich farářem Danielem Majerem.

Jak je to náročné na organizování samotné akce a kolik lidí se na tom podílí? Mně se líbí, že to tak nějak pěkně funguje, takhle si představuji, že by to asi mělo vypadat — každý si najde své místo a cítí i nese za ně bez

Z nabídky výrobků prosincového adventního trhu. Foto Matěj Cháb

velkých řečí zodpovědnost...

Hodně se zapojila celá moje širší rodina. Na mně zůstává lidi obvolávat, zvat, sehnat prodávající i kupující. Letos mi moc pomohla sborová sestra Jarmila, velmi ochotná a trpělivá, ale jinak bych nerada jmenovala, protože bych asi na někoho zapomněla.

Jaký byl zájem nakupujících?

Samozřejmě přišlo hodně našich přátel i známých z jiných sborů, ale přichází čím dál víc lidí i mimo církev. Líbí se mi, že je to i trochu informativní, lidé se mohou dozvědět o činnosti jednotlivých organizací, vzít si letáčky, ale i společně pobýt, popovídat. Přijde mi důležité i to, když se lidé, kteří jen tak chodí po Korunní, osmělí a vstoupí dovnitř. Nemyslím si, že by hned další týden začali chodit na bohoslužby, ale trochu ztratí ostych.

Plánuješ pokračování?

Asi bych z toho teď těžko vystoupila, lidé se sami ozývají, jestli to bude, a když se to tak rozběhlo, byla by škoda přestat. Myslím zároveň, že pro živý sbor jsou takové aktivity důležité, a náš sbor za živý považují. Takže dokud mi někdo neřekne: přestaň s tím, asi budu pokračovat.

Ptala se Jana Šarounová

Výroba a nákup vína

Povídání o vinné révě a víně, 4. část

Vinařský rok vrcholí vinobraním, které u nás probíhá od konce srpna, kdy se začínají sklízet hrozny raných odrůd pro výrobu burčáku, až do listopadu či prosince, kdy jsou sklizeny hrozny pozdních odrůd, z nichž jsou pak vyráběna vína vyšší kvality.

Zdravé, dobře vyzrálé hrozny jsou co nejdříve přepraveny ke zpracování — nejprve projdou odzrňovačem, který hrozen zbaví třapin a pomele zbylé bobule. Takto vzniká rmut — směs moštu a zbytků bobulí. Lisováním rmutu získáme mošt.

V tuto chvíli se měří cukernatost, podle které je pak budoucí víno zařazeno do příslušné kategorie kvality. Pro měření cukernatosti se používá normalizovaný moštoměr (NM). 1° cukernatosti znamená, že 100 litrů moštu obsahuje 1 kg přirozeného cukru.

Kategorie vína v ČR podle kvality:

Stolní víno — 11°NM
Zemské víno — 14°NM
Jakostní víno odrůdové — 15°NM
Jakostní víno značkové — 15°NM
Jakostní víno s přívlastkem:
Kabinet — 19°NM
Pozdní sběr — 21°NM
Výběr z hroznů — 24°NM
Výběr z bobulí — 27°NM
Výběr z cibéb — 32°NM
Ledové víno — 27°NM
Slámové víno — 27°NM

Po odkalení, případně odkyselení moštu a přidání vinných kvasinek začne kvašení, kdy jsou cukry přeměňovány na alkohol. Modré hrozny pro výrobu červených vín se nechávají ještě před lisováním nakvášet — alkohol uvolní do moštu barvivo, které je obsaženo ve slupkách, a červené víno tak získá svoji barvu. Při kvašení vzniká též velké množství tepla a CO₂. V posledních

době se též setkáváme s pojmem „řízené kvašení“. Jedná se o kvašení za stálé teploty, mošt se příliš neohřívá a lépe jsou uchovány aromatické látky pro budoucí víno. Po určité době kvasný proces končí a z moštu je mladé víno. Po stočení mladého vína z kalů a filtraci se provede zasíření a víno je školené — leží v klidu v sudech či tancích. Čím vyšší kvalita vína, tím delší bývá ležení. Některá červená vína leží i několik let. Po dosažení optimální zralosti je víno přefiltrováno přes mikrobiální filtr (tzv. sterilní filtrace) a poté může být nalahvováno.

Vínu v láhvi je potřeba ponechat ještě nějaký čas na zrání, kvalitní červená vína by měla ve sklepech pobýt v láhvi alespoň 1 rok. Pak již může hotové víno putovat do obchodů a čekat na člověka, kterému udělá radost.

Dělení vín podle kvality je důležité především pro spotřebitele, umožňuje a usnadňuje rozhodnutí, co za své peníze nakoupit. Stolní víno je zpravidla nejlevnější, co lze koupit, a nikdo od něj zřejmě neočekává nějaký mimořádný zážitek. Nesmí být označováno názvem odrůdy hroznů, ze kterých bylo vyrobeno — nejedná se totiž o dobře vyzrálé hrozny a víno z nich vyrobené bývá víno té nejnižší kvality. Mošt pro výrobu stolního, zemského, jakostního odrůdového a značkového vína je možno přislatit pro dosažení vyššího obsahu alkoholu ve víně.

Jakostní odrůdová vína tvoří asi největší část trhu s vínem, většinou stojí pod 100 Kč a občas lze koupit skutečný skvost za neuvěřitelnou cenu. Samozřejmě lze narazit i na předražený patok.

Vína s přívlastkem jsou třešničkou na dortu našeho vinařství. V posledních letech je jich na trhu slušné množství, ceny se pohybují většinou od sta korun výše. Víno s přívlastkem je čistý přírodní produkt,

mož pro jeho výrobu se nesmí doslazovat, kromě síry nesmí být použito žádné chemické konzervace.

Kabinet — většinou se jedná o lehčí příjemná vína s nižším obsahem alkoholu (do 12% objemu).

Pozdní sběr — vína z výborně vyzrálých hroznů, středně těžká a těžší, extraktivní, s vyšším obsahem alkoholu. Často se jedná o víno, které poskytne krásný zážitek.

Výběr z hroznů — většinou těžké víno s vyšším obsahem alkoholu, vhodné k archivaci. Často se zbytkovým cukrem — polosuché, občas i polosladké. Víno pro

slavnostní příležitosti.

Výběr z bobulí, cibéb, ledové a slámové víno — vždy vysoký obsah zbytkového cukru — vína sladká či polosladká, vysoce aromatická, většinou úžasná. Nehodí se pro běžné pití. I pro svou vysokou cenu jsou vhodná pro slavnostní příležitosti jako aperitiv nebo digestiv. Pro mnoho lidí znamená první ochutnání takového vína nezapomenutelný zážitek.

Mnoho příjemných zážitků s dobrými víny přeje čtenářům Hroznu

Jirka Fučíkovský

Z historie vinohradského sboru XXII

Pokračování z čísla 48

1930

Na své únorové schůzi projednávalo zastupitelstvo možnost přistavení 4. patra ke sborovému domu a dále možnost zakoupení pozemků pro sbor vršovický. Vedle toho byly schváleny účty z roku 1929 i rozpočet na rok 1930. V květnu roku 1930 pořádal sbor v Radiopaláci přednášky (celkem tři — 8., 12. a 15.5.) pod názvem Obrodné hnutí. Tyto přednášky se setkaly s velkým zájmem (účast vždy přesáhla 500 osob). V září 1930 se jednalo o uspořádání dalších těchto přednášek, které by se konaly v průběhu podzimu 1930. Dále byl projednáván návrh na umístění veršů z Bible na stěny modlitebny. Během podzimu se pořádaly opět přednášky pro přistoupivší členy. Sbor se účastnil veřejných přednášek pořádaných „Volnou myšlenkou“, kde také hovořili zástupci politických stran. Za naši církev přednesl projev zástupce staršovstva. Koncem roku byla ve vestibulu umístěna skříňka, do které mohli

členové sboru vřazovat své písemné návrhy a podněty.

1931

Při své únorové schůzi zastupitelstvo konstatovalo, že hospodářská krize neměla negativní vliv na hospodaření sboru. Dále jednalo o zásadách, podle kterých by byl napříště určován salár. Oznámeno, že bude publikován klíč salární, schválený synodem. V březnu byl přijat návrh na zvýšení počtu starších na 16, v dubnu byla provedena volba na 8 míst starších a 6 míst náhradníků. Nové staršovstvo bylo ustaveno v květnu. Projednávalo organizaci své práce a hlavní úkoly sborové práce. Ve sboru byla zahájena akce na vytvoření Jubilejního tolerančního fondu. Znovu se projednávala také možnost zakoupení pozemku ve Vršovcích. (*pokračování*)

Podle zápisů br. V. Chadima zpracoval mch

□ Krátký komentář zamýšleného studijního projektu

Milí čtenáři sborového časopisu, mezi stručnými zprávami ze schůze staršovstva najdete informaci o tom, že mně staršovstvo schválilo půlroční studijní pobyt na Institutu pro ekumenický a kulturní výzkum v Minnesotě v první polovině roku 2006 (jde o neplacené volno, které beztak teprve musí projednat synodní rada). Jelikož jde o dobu ještě hodně vzdálenou, může se snadno stát, že z těch či oněch důvodů na tento pobyt nenastoupím vůbec. Přesto bych chtěl jen stručně napsat, o co jde, abyste se v té informaci zorientovali. Před časem jsem mluvil s jedním americkým teologem — o němž jsem ani netušil, že je ředitelem zmíněného Institutu — o svém záměru napsat nějaké populárnější uvedení do kalvinistického křesťanství pro potřebu členů našich sborů. Seznámil jsem ho s vyznavačským profilem naší Českobratrské církve evangelické. Mluvili jsme o tom, že ČCE je unionovaná církev, spojující v sobě proud reformace české, kalvínské a luterské, i o tom, že svébytnosti obou tradic světové reformace se u nás věnovalo poměrně málo pozornosti. Sdílel jsem mu, že v sobě už řadu let nosím touhu se tomuto tématu věnovat. Hloubka i širší reformované zbožnosti i její aktuální specifika se u nás ztrácejí v rozmělněných konturách našeho často povrchně chápaného českobratrství. Tohoto teologa presbyterní církve projekt zaujal a navrhl mi, že mohu s celou rodinou strávit rok (či kratší dobu) v tomto vzdělávacím středisku a pracovat na svém záměru.

Rád bych zároveň sdělil, že v tomto případě nejde o práci na doktorském programu. Ten jsem předčasně ukončil (resp. nedokončil) již před rokem právě s ohledem na rozsahy i obsahy zdejší sborové práce. Na staršovstvu mi v souvislosti s tímto zamýšleným studiem byla položena otázka

hradském sboru. Tato otázka se samozřejmě dotýká celé řady aspektů, podle nichž se farář rozhoduje. Odpověděl jsem v tom smyslu, že tuto perspektivu nedokážu přesně ohraničit, zvláště pokud jde o její horní hranici. Jistě však naším záměrem není pobýt zde méně než sedm let. V Pržně jsme strávili devět let, na Vinohradech bychom si za určitých okolností dokázali představit i dvojnásobek. Ale kdo může vědět, co se stane? Nikdo z nás nevidí do budoucnosti. Přesto bych rád jasně zopakoval záměr: ona doba intenzivnějšího studia a duchovního načerpání není míněna k tomu, aby mne odvedla od vinohradského sboru, ale z hlediska delší perspektivy spíše naopak. Mimoto bych rád členy sboru ubezpečil, že pokud dojde za rok k mé několikaměsíční absenci, budu se předtím snažit svědomitě zajistit zástup — ve spolupráci se staršovstvem a seniorátním výborem.

Martin T. Zikmund

□ Poděkování z Hořovic

V minulém čísle Hroznu jsme se trochu zabývali sborovými financemi: mluvilo se o běžném provozu našeho sboru i celé církve, ale také o možnosti pomáhat jinde. V tomto čísle přetiskujeme část dopisu z ČCE Hořovice, který reaguje na skutečnost, že jsme za hořovický sbor uhradili příspěvek do personálního fondu. Ačkoliv byl dopis adresován bratru faráři, je určen jistě i všem ostatním, kteří se na této platbě podíleli.

Hořovice 21.11. 2004

*Vážený bratře faráři,
naše administrátorka sestra far. Dagmar Ondříčková nám přinesla zprávu, že Váš vinohradský sbor uhradil za nás 12 000 Kč jako náš letošní příspěvek do personálního fondu. Chceme Vám za tuto vzácnou pomoc ze srdce poděkovat. Pro*

náš sbor, který v současné době prochází nesnadným obdobím a snaží se o přežití, je Váš dar významnou pomocí a také povzbuzením, poněvadž je důkazem, že apoštolova slova „jedni druhých břemena neste“ nejsou jen prázdným klišé. Ještě jednou díky za to.

S bratrskými pozdravy

Alois Macek a Eliška Brochardová

□ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 9. 12. mimo jiné:

■ ustavilo komisi ve složení M. Zikmund, J. Šarounová, Z. Novotná, J. Šilar a M. Cháb pro hledání vhodné osoby a stanovení jejího úvazku pro katechezi od 1. 9. 2005;

■ stanovilo termín další rodinné neděle na 20. 2. 2005 a termín výročního sborového shromáždění na 3. 4. 2005;

■ přijalo poděkování sboru ČCE v Hořovicích za finanční dar našeho sboru na pokrytí platby do personálního fondu ČCE;

■ schválilo studijní pobyt faráře s rodinou v USA od ledna do června 2006. **es**

□ Měna se zárukou úspěchu

Smím se představit? Jsem „desátek“. Jsem měna se zvláštní bankovkou. Žádná inflace, žádný pád na burze a můj kurs je absolutně stabilní již tisíce let.

Měna byla založena šéfem všech pokladen na světě — a to svrchovaně osobně. Učinil tak slovy: „Přinášejte desátky v plné výši do mé zásobárny a vyzkoušejte si mne,“ praví Hospodin zástupů, „neotevřeli nebeská okna a nevyšleli na vás plnost požehnání.“ (Mal 3,10). Tedy měna zaručeně úspěšná! Žádné znehodnocení, žádná závis-

lost na trhu. Proč mě přesto tak málo lidí přijímá? To se ptám sám sebe také. Mohu jen říci: kdo to se mnou zkusil, zbohatl. Byl bohatý na báječné zážitky, na spokojenost, na široké, otevřené srdce. Doporučuji vám, zkuste to se mnou — alespoň na určitou dobu „na zkoušku“. Zkuste, jak funguje příslib šéfa veškerých pokladen. Učinite se mnou jen nejlepší zkušenosti.

*Z německého evangelického kalendáře 2004 (2. Kor 8, 16-24)
přeložila Dagmar Bružová*

□ Štědrý večer na faře

Vánoční borovice voněla o Štědrém dni i na naší faře. Její aroma se mísilo s vůní smaženého kapra, i když ne tolik jako v minulých letech, neboť rozžhavené pánve s prskajícím tukem vystřídal fritovací hrnec. Plamínky svíci předváděly figury klasického tance a mrkaly na mísy obtěžkané ovocem a cukrovím. Kolem stolu se sešlo sedm hodovníků. Sice o něco méně, než pro kolik byla večere přichystána — někteří se omluvili na poslední chvíli — na náladě stolujících se to však nijak neprojevilo, a navíc k počtu kuchařů nezbylo na talířích vůbec nic.

Rádi bychom poděkovali všem, kdo se podíleli na přípravě této večere pro ty bratry a sestry z našeho sboru, kteří by jinak museli Štědrý večer trávit o samotě. Aleně a Vojtovi Zikmundovým děkujeme za pobožnost a hudební složku. Rodině Uličných za kapry, Šilarovým za bramborový salát, Šormovým a Zikmundovým za polévku, Fučíkovským za víno, Chábovým za nealkoholické nápoje, sestře Krupičkové a bratru Coufalovi za výzdobu a také děkujeme všem těm, kteří přichystali ovoce a cukroví.

Vzpomínali jsme na všechny, kteří tento čas trávili v rodinném kruhu, a vůbec jsme přitom neměli pocit, že bychom na tom my na faře byli nějak jinak.

Šárka a Tomáš Osladilovi

□ Sborové akce v lednu

Pondělí	10.1.	18.00	ekumenická bohoslužba Prahy 2, modlitebna JB Hájkova 5
Pondělí	10.1.	19.00	schůze hospodářské komise
Úterý	11.1.	14.30	setkání nejen pro starší věkem
Čtvrtek	13.1.	19.00	schůze staršovstva s Křesťanskou službou
	15.1.–21.1.		sborový zájezd na hory do Janských Lázní
Středa	26.1.	10.00	divadélko pro děti v Centru matek a dětí

Archová sbírka na pomoc obětem tsunami v Asii pokračuje do konce ledna 2005.

□ Provoz farní kanceláře

Úřední hodiny sborové sestry:

pondělí	8.00 — 12.00
úterý	8.00 — 12.00
středa	12.30 — 15.00
čtvrtek	8.00 — 12.00

Pastorační hodiny faráře:

středa	9.00 — 11.30
čtvrtek	18.00 — 19.00
pátek	9.00 — 11.30

Tel. do kanceláře: 224 253 550, mobil: 775 243 550

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejně.**